

Privatizacija „Pančevca” – za rubriku „Verovali ili ne”

Država više neće finansirati medije, a „Pančevac” više neće finansirati državu

Objavljen javni poziv za prodaju kapitala najstarijeg nedeljnika na Balkanu

Novi vlasnik biće poznat 18. avgusta

Šta se dešavalo od prethodne propale privatizacije do danas

Na šta mora biti spreman budući kupac

Agonija oko rokova za privatizaciju medija u Srbiji okončana je u ponedeljak, 29. juna, kada je Skupština Srbije u minut do dvanaest usvojila Zakon o izmenama i dopunama Zakona o informisanju i medijima i time pomerila rok za privatizaciju 76 televizijskih, radijskih i novinskih kuća iz portfolija Agencije za privatizaciju sa 1. jula na 31. oktobar.

Izmenama tog zakona predviđeno je da se do 1. jula raspišu javni pozivi za prodaju svih medija koji su Agenciji dostavili privatizacionu dokumentaciju i procenu fer tržišne vrednosti do 19. juna. Agencija je stoga u utorak, 30. juna, oglasila javne pozive za prodaju 46 subjekata iz ove kategorije, među kojima su i oba pančevačka medija – RTV Pančevo i „Pančevac”.

Još malo pa nestalo

Početna cena za pančevačku televiziju iznosi 87.142 evra, dok je početna cena „Pančevca” 54.425,68 evra. Zainteresovana domaća i strana fizička i pravna lica, kao i konzorcijumi pravnih i/ili fizičkih lica moći će da podnesu svoje prijave za učešće u postupku javnog prikupljanja ponuda s javnim nadmetanjem do 3. avgusta za RTV Pančevo, odnosno do 18. avgusta za „Pančevac”. To su, dakle, datumi kada će se održati javna nadmetanja za ove dve medijske kuće i kada će

biti poznato ko su eventualni budući vlasnici.

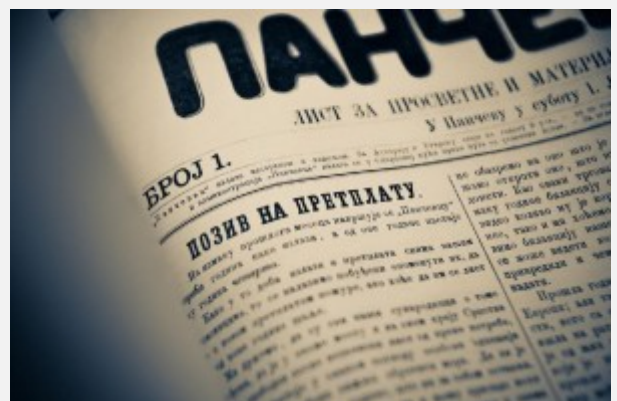
Foto: Slobodan Momčilović

Da pojasnimo još malo čitavu proceduru na slučaju „Pančevca“. Pored toga što mora dostaviti prijavu zajedno s ponudom cene Agenciji za privatizaciju najkasnije do 14. avgusta u 15 sati, potencijalni kupac mora otkupiti i prodajnu dokumentaciju po ceni od 100.000 dinara i mora potpisati Ugovor o čuvanju poverljivih podataka. Osim toga, svi zainteresovani moraju uplatiti i depozit u iznosu od 5.442,57 evra.

Na dan otvaranja ponuda, 18. avgusta u 13 sati, ujedno bi trebalo da bude održano i javno nadmetanje, kome treba da prisustvuju svi prijavljeni. Komisija će najpre pregledati prijave i eventualno odbaciti one nepotpune, neblagovremeno dostavljene ili one koje nisu u skladu sa zakonom po bilo kom osnovu.

Para vrta gde burgija neće

Potom će se pristupiti otvaranju koverata sa oznakom „Ponuda“ za sve one čije su prijave dostavljene po „pe-esu“. Ponuda može biti jednaka početnoj ceni od 54.425,68 evra ili viša od nje. Najviša ponuđena cena „izvučena iz koverte“ postaje početna cena na javnom nadmetanju koje sledi odmah potom. Onaj ko tada izlicitira najvišu sumu i potpiše ugovor sa Agencijom, biće novi kupac „Pančevca“.

Ne postoje nikakvi posebni kriterijumi za to ko može biti kupac – najvažnije je da on ima dovoljno novca da izlicitira najvišu cenu. Niko ga u Agenciji neće pitati zbog čega zapravo kupuje najstariji nedeljnik na Balkanu, zna li koliki je značaj njegove tradicije i o kakvom brendu je reč. Niko neće pitati da li mu je možda interesantan novac koji se svakodnevno „priliva” na blagajnu preduzeća, ili pak ogroman uticaj na javno mnjenje u Pančevu koji naš nedeljnik nesporno ima. I da li će možda taj uticaj koristiti, ne daj bože, za kakvu političku promociju ili mu je, daleko bilo, potreban prostor za besplatnu reklamu nekog svog ili pak prijateljskog preduzeća...

Ne izmišljamo mi ove potencijalne razloge. Sve smo to, naime, već videli ne tako daleke 2008. godine. Nažalost.

Podsećanja radi, u prošloj privatizaciji početna cena „Pančevca” iznosila je 13 miliona dinara uz milion dinara minimalnog investiranja, a Cvijeta Marković je izlicitirala čak 14 puta veću sumu, pa se cena popela na čak 181 milion dinara, odnosno 2,2 miliona evra. No za razliku od sadašnjeg zakona, koji obavezuje kupca da izlicitiranu sumu uplati odmah i odjednom, tadašnji propisi su pružali mogućnost plaćanja na šest godišnjih rata. Upravo ta zakonska odredba bila je jedan od uzroka katastrofalnih ishoda prodaja brojnih preduzeća u tom periodu.

Svi znamo kako su se te privatizacije okončale: plaćena je prva rata, potom bi se sa izmirivanjem druge žestoko kasnilo, Agencija bi to predugo tolerisala, a zatim bi ugovori bili raskinuti. U međuvremenu bi kao bajagi kupci potpuno urnisali kao bajagi kupljena preduzeća.

Noćna mora o Markovićima

Baš takav je bio i slučaj sa čuvenom porodicom Marković – Cvijeta, njen (sada pokojni) suprug Dobrosav i sinovi Predrag i Nenad, po istom šablonu su te 2008. godine, pored „Pančevca”, kupili još četiri pančevačka preduzeća: AD „Tamiš”, „Vojvodinu” iz Starčeva, AD „Dolovo” i „Seme Tamiš”. U svih pet slučajeva Agencija je raskinula ugovor zbor neplaćanja dospele druge rate, ali nažalost prekasno. Recimo, ugovor o privatizaciji „Pančevca” raskinut je čak godinu dana nakon isteka roka za plaćanje druge rate, 22. januara 2010, kada je ova novinska kuća bila dovedena gotovo na ivicu propasti.

Poznata je današnja sudbina svih „Markovićeavih” preduzeća i činjenica je da je „Pančevac” jedini koji je posle tog „pomora” opstao i ponovo „oživeo”, i to samo zahvaljujući ogromnom zalaganju, trudu i veštini zaposlenih.

Ipak, važno je istaći da je na ime prve rate tadašnji nazovikupac u budžet Republike Srbije uplatio blizu 367.000 evra (skoro sedam puta više od sadašnje početne cene). Država je, dakle, 2008. godine već prodala nešto što sada ponovo prodaje. Bilo bi sjajno kada bismo i mi, obični smrtnici, mogli dvaput da

prodamo istu stvar, a da nam zbog toga ne bude suđeno ni pred bogom ni pred narodom.

Foto: Nikola Stoilković

Pored toga što se Srbija pre sedam godina fino ovajčila od „Pančevca“, jednako lepo je prošla i familija Marković. Oni su dve godine imali na raspolaganju „živ novac“ s blagajne našeg nedeljnika i s njim su radili šta su hteli. Uz to, najviše su voleli da podižu kratkoročne kredite kojima su izmirivali obaveze u nizu svojih povezanih firmi. Šablon je uvek bio isti: „Pančevac“ podigne kredit kod neke banke, obavezno uz kamatu, a potom pozajmi dobijeni novac nekom drugom Markovićevom preduzeću, ali bez kamate. Onda se vrati osnovni dug „Pančevcu“, a on ga sa zaračunatom kamatom vraća banci, trpeći gubitak. I tako ukруг.

TRAGIKOMEDIJA O SVETLEĆIM REKLAMAMA

Novac našeg preduzeća arčio se na sve strane, a da zaposleni toga uopšte nisu bili svesni. Samo jedan od tragikomičnih primera je taj da je recimo „Pančevac“ platio izradu, čujte sad, svetlećih reklama na autobuskoj stanici u Loznici. Dobro ste pročitali: svetleće reklame. Na autobuskoj stanici. U Loznici. Cena: 379.842 dinara.

Naravno, lozničko preduzeće „Autoprevoz“ AD bilo je takođe „u vlasništvu“ Markovića. Pogađate, i njega su Markovići „kupili“ na aukciji, pa uništili. Bilo je, jašta, i besplatnih reklama za prijateljske firme. Uredno fakturisano i nikada nenaplaćeno. S vremenom zastarelo i otpisano. Samo jedno od njih je „Milka“ d. o. o iz Kovina. Ostao je dug od 563.649,89 dinara...

Da ne bismo navodili ostale bisere koji su obeležili „vladavinu Markovića“, biće dovoljno da kažemo da je na kraju 2009. godine „Pančevac“ bio apsolutno prezadužen: samo krediti su iznosili 6.901.000 dinara, dok su neizmirene obaveze prema redovnim dobavljačima dostigle sumu od 6.126.000 dinara.

Revizori su ustanovili da je u finansijskim izveštajima za tu godinu prikazan lažan pozitivan rezultat od 42.000 dinara. Naknadnim ispravkama se došlo do tačnog poslovnog rezultata: gubitak od čak šest miliona dinara! Verujemo da se već uveliko krstite i levom i desnom. Ali to nikako nije sve.

Trinaest dana blokade

Naime, 1. decembra 2010, u vreme kada je ugovor s Markovićima već bio raskinut, a Agencija za privatizaciju za privremenog zastupnika državnog kapitala (PZK) postavila Aleksandra Vučkovića (tada kadar DS-a, a inače je promenio nekoliko partijskih knjižica), koji je ujedno bio imenovan i za v. d. direktora „Pančevca“, preduzeće je kao grom iz vedra neba pogodila – blokada računa. Pokazalo se da je godinu dana ranije, dakle opet u vreme Markovića, „Pančevac“ potpisao Ugovor o solidarnom jemstvu kojim je bio garant preduzeću AD „Tamiš“ za kredit od 1.200.000 evra (!!!) kod „Erste banke“.

Foto: Slobodan Momčilović

Verovali ili ne, „Pančevac“ je bio jemac za astronomsku sumu kredita iako je vrednost kompletne imovine našeg preduzeća prema godišnjem bilansu iz 2008. godine iznosila svega 150.559,82 evra. Blokada je trajala 13 dana, a za to vreme „Pančevac“ je platio „Erste banci“ iznos od 1.764.279 dinara na ime solidarnog jemstva. Naravno, pokrenut je sudski spor protiv „Erste banke“, koji je prvostepenom presudom rešen u korist „Pančevca“. Tuženi je uložio žalbu Apelacionom sudu u Beogradu, a ishod se i dalje očekuje.

Ni tu nije kraj ove neverovatne ali istinite storije, ali sasvim je dovoljno da se stekne jasna slika o tome kako se država 2008. godine igrala privatizacije medija i zbog čega svi mediji u Srbiji danas opravdano strahuju od ponavljanja istog ili još goreg scenarija. Onima poput nas koji doživljavaju deža vi

zasigurno je najteže.

TRI BABICE – KILAVO DETE

Ni Aleksandar Vučković, zastupnik kapitala i v. d. direktora, inače diplomirani pravnik, nije se preterano pokazao u rukovođenju našim preduzećem. On je najpre, kao i mnogi direktori u Srbiji, zaposlio sebi pomoćnike – još dva pravnik, pa je od tada 18 zaposlenih u ovoj novinskoj kući, njih troje radilo pravne poslove. Zanimljivo, imali smo tada tri pravnik i četiri novinara. Po gradu su se s pravnom sprdali, pitajući da li ona skraćenica AD ispred naziva „Pančevca” znači „advokatsko društvo” ili „akcionarsko društvo”.

E, ta tri vrsna pravnik, direktor i ovo dvoje novouposlenih, rešili su nakon blokade računa da najpre suspenduju, a potom i daju otkaz Zoranu Spremu, koji je, kao što rekospo, u vreme spornog „Erste” događaja bio direktor, dok je u momentu odluke o suspenziji bio zaposlen na mestu novinara-urednika. No, tri mudre pravničke glave nisu ispoštovale najjednostavniju proceduru: nisu se dosetile da Spremu najpre uruče upozorenje pred otkaz. Ne morate biti pravnik, dovoljno je samo da budete pismeni, pa da vidite da u Zakonu o radu zaista piše da se to mora učiniti pre samog otkaza.

Očekivano, usledila je tužba Zorana Sprema protiv „Pančevca”, a spor se, takođe očekivano, otegao na dve godine. Naravno da je rešen u Spremovu korist, a Vučkovićevo „genijalnost” je koštala „Pančevac” skoro 3,5 miliona dinara, koliko su iznosile zaostale zarade, porezi, doprinosi i sudski troškovi.

Foto: Nikola Stoilković

Demokratska stranka je uoči izbora 2012. godine odlučila da svoj kadar povuče s rukovodećeg položaja u najuticajnijem pančevačkom mediju.

Vučković je tako u septembru 2011. godine podneo ostavku na mesto direktora i ostao PZK, a za v. d. direktora Upravni odbor „Pančevca” imenovao je Draganu Kožan, do tada novinarku-urednicu u ovom listu. Za njenog zamenika je imenovan Aleksandar Živković, takođe s pozicije novinara-urednika. Oboje su nestranačke ličnosti. Novine su konačno prepuštene novinarima.

Od sredine septembra 2011. do kraja te godine, dakle za samo 3,5 meseca od kada je novo rukovodstvo postavljeno, ostvareno je ukupno 16.295.168 dinara prihoda, što čini 26,7% ukupnog prihoda za celu godinu. Dugovi su očišćeni, a „Pančevac” je napokon ponovo postavljen na zdrave noge i taj dobar trend se nastavio do danas.

Peglali smo „grehe iz prošlosti”, borili se s padom kupovne moći potrošača i sveopštom krizom, štedeli gde god se uštedeti moglo i uspeali da održimo likvidnost preduzeća na najvišem nivou. Nas 18 zaposlenih i desetak saradnika s ponosom možemo reći da smo „Pančevac” digli iz pepela. Zato što, opet verovali ili ne, volimo svoje preduzeće i osećamo duboko strahopoštovanje i odgovornost prema njegovoj tradiciji dugoj 146 godina.

A to ne može osećati bilo ko. Gorenavedene činjenice jasno potvrđuju da ovo nisu prazne reči i samohvalisanje, već čista istina.

Kako su nas smenjivali

No, da se vratimo na Vučkovića, koji je, kao što rekosmo, ostao privremeni zastupnik kapitala iliti PZK i nakon što je oslobodio direktorsku fotelju.

Foto: Slobodan Momčilović

Uspon koji je „Pančevac” doživeo nakon njegove ostavke nije bio od značaja kada je Vučković u aprilu 2013. u dva navrata zakazivao vanrednu sednicu Skupštine akcionara „Pančevca”, s ciljem da najpre smeni neizvršne direktore Zorana Stanižana i Milijanu Komarević, a potom i kompletan Odbor direktora (pomenute neizvršne plus izvršnog direktora Draganu Kožan). U izjavi za lokalnu televiziju Vučković je naveo da je motiv za ovu smenu to što „preduzeće stagnira otkada on

nije direktor". Smehotresno!

Pokazalo se da je Vučković smenu borda direktora planirao iz političkih razloga i u dogovoru s pojedinim lokalnim političarima, a s ciljem da novoizabrani odbor direktora smeni aktuelnog glavnog i odgovornog urednika lista Sinišu Trajkovića. Ovaj Vučkovićev pokušaj uticaja na slobodu novinarskog izražavanja žestoko su osudila sva novinarska udruženja (UNS, NUNS i NDNV), predstavnici Kancelarije za medije Misije OEBS-a u Srbiji, kao i brojne druge lokalne i državne institucije, udruženja i pojedinci. Agencija za privatizaciju je detaljno obavještena o svim ovim dešavanjima, ali se, kao i obično, nije oglašavala. Na kraju, vanredna sednica Skupštine akcionara nije održana, a do smene rukovodstva nije došlo.

Redovnoj sednici Skupštine održanoj u junu 2013, na čijem dnevnom redu nije bilo nikakvih smena, prisustvovali su predstavnici Kancelarije za medije pri Misiji OEBS-a u Srbiji, što je verovatno presedan u istoriji svih medijskih kuća u našoj državi.

Kako su ga smenili

O Vučkoviću dovoljno, mada bi se i tu imalo još štošta reći na temu toga koliko je on kao predstavnik države koštao „Pančevac” – od naknade koju je primao kao zastupnik kapitala, preko previsokih troškova reprezentacije, do službenih putovanja. Zbog svega toga se nismo mnogo ni iščuđavali nad zanimljivim obrazloženjem Agencije za privatizaciju da ga smeni u aprilu ove godine.

Tamo je, naime, objašnjeno da se Vučković smenjuje jer nije ispoštovao rok od šest meseci da Agenciji dostavi dokaz da poseduje licencu za obavljanje poslova privremenog zastupnika državnog kapitala.

Dakle, Agencija za privatizaciju, koja dodeljuje te iste licence nakon položenih ispita, koji se, opet, polažu u istoj toj agenciji, i koja sastavlja listu zastupnika kapitala i imenuje zastupnike, traži od Vučkovića dokaz da mu je dodelila licencu, i to pet godina nakon što ga je postavila za PZK. Sasvim logično i smisljeno obrazloženje, zar ne? Mi nismo imali mnogo razloga da se bunimo, a od Agencije smo ionako navikli na svašta tokom prethodnih godina.

Bilo kako bilo, od 17. aprila ove godine nova zastupnica kapitala u „Pančevcu” je Tanja Tatomirović. Licencu poseduje i pritom je uskospecijalizovana za medije, te zamerki zasad nemamo.

Ko je kome na grbači

I evo nas opet u sadašnjosti, a s paradoksima još nismo završili. Stižemo možda do onog najsočnijeg. Ne – do onog koji nas najviše boli. Kaže naša vlast kako se privatizacija medija mora završiti po hitnom postupku kako bi se oni napokon skinuli s državne sise. Kažu još – skupo je, košta državu mnogo. Valjalo bi uvesti projektno finansiranje. Dobro, možda ima smisla. Možda, ukoliko zaista

visite na toj državnoj sisi.

Ali šta ćemo onda kada to nije slučaj, jer s „Pančevcem” i nije? Pitamo se to sada u ovom lamentu, pošto nam samo to i preostaje, budući da smo glasno i jasno, pismeno i ponekad, kad je bilo moguće, i usmeno, isto to pitali sve redom – i premijera, i Vladu, i Ministarstvo kulture i informisanja, i Ministarstvo privrede, i Agenciju za privatizaciju, i sve relevantne državne institucije koje vam padnu na um.

Foto: Slobodan Momčilović

Pitali smo, dakle, šta će biti s „Pančevcem”, najmatorijim živim nedeljnikom na Balkanu, koji je već preživeo Sodomu i Gomoru jedne privatizacije i koji ni tada nije bio, kao što ni sada **nije, NIJE, N I J E** budžetski korisnik, ne dobija nikakve dotacije, subvencije, povlastice, dinare, evre, dolare... ma, apsolutno NIŠTA iz budžeta Republike Srbije ili bilo čijeg drugog osim svog sopstvenog. „Pančevac” se decenijama finansira samostalno – od prodaje lista, reklama, oglasa i čitulja. Nula dinara od Grada, nula dinara od države. S koje nas to onda sise skidaju novom privatizacijom?

I opet verovali ili ne – novom privatizacijom država Srbija samu sebe skida sa ishrane na švedskom stolu „Pančevca”. Nazivaju nas, zamislite, „indirektnim budžetskim korisnikom”. Indirektnim, zato što smo u nadležnosti Agencije za privatizaciju. Ta nadležnost se ogleda u tome što Agencija, shvatili ste već, imenuje privremenog zastupnika kapitala koji kontroliše da li „Pančevac” valjano posluje. Za obavljanje tog posla ne plaća ga država, to jest Agencija, već ga plaća – „Pančevac”. Eto prvog u nizu ukusnih zalogaja na švedskom stolu.

Onda, sete se da smo indirektni budžetski korisnik i onda kad se „desi” solidarni porez. Pa lepo uzmu malo od onih para koje smo sami sebi zaradili. Pa se opet sete toga kad se „desi” obavezno smanjenje plata u javnom sektoru za deset posto: ne uzmemo novce za plate iz budžeta, nego iz sopstvenih prihoda, ali nam država ipak uzme 10 posto i ubaci sebi u budžet. Opet verovali ili ne. Plaćamo redovno i PDV i poreze i doprinose na zarade i porez na šume i na sve na šta već treba platiti porez.

I sad nas država skida sa svoje grbače. Jadna li je država svih ovih godina bila dok joj je grozni „Pančevac” sedeo na grbači, je l' da?

Uzalud vam trud, svirači

A evo i kako se sad ta privatizacija dešava. Najpre bude usvojen Zakon o privatizaciji 2013. godine, pa tadašnji ministar privrede Saša Radulović naredi da se pod hitno napravi procena fer vrednosti kapitala i imovine preduzeća i uz to privatizaciona dokumentacija.

Naravno, procenu ne možete raditi sami, to moraju ovlašćeni revizori. Njih nema baš mnogo i upadne im kašika u med s takvim zakonom. Ti nešto po zakonu moraš, a oni to po zakonu treba da urade. Logično je da će te odrati, jer im se može. I tako, spremiš dokumentaciju i čekaš da se privatizuješ do 1. jula, jer u zakonu o medijima piše da je to krajnji rok.

Krpiš iskidane živce jer si opet na stotinu adresa različitih državnih institucija i pojedinaca, od vrha do dna piramide, poslao dopise u kojima preklinješ i moliš da se na privatizaciju najstarijeg nedeljnika obrati posebna pažnja, a nisi dobio nikakav odgovor. Stigne samo odluka iz Agencije da će se prodaja vršiti javnim nadmetanjem. Dakle, po scenariju iz 2008. Juhuu!

Nisam ginekolog, ali mogu da pogledam

A u međuvremenu te iz Agencije za privatizaciju cimaju za sve i svašta. Iznova traže jedne te iste stvari. I sve mora hitno, do sutra ujutru. Svako preduzeće iliti „subjekt privatizacije” ima svog rukovodioca projekta. To je osoba s kojom direktor i zastupnik kapitala komuniciraju i kojoj dostavljaju mesečne finansijske izveštaje i sve drugo što se traži.

Zanimljivo je da se rukovodioci projekta vrlo često menjaju. Taman navikneš na jednog, kad eto ti ga, javlja se neki novi. „Pančevac” ih je u poslednjih nekoliko godina izmenjao najmanje pet. Uglavnom su to mlade devojke, koje kada im postaviš neko smisljeno pitanje, obično odgovaraju sa: „Ja nisam ni pravnik ni ekonomista, ne mogu da vam odgovorim”.

A mi se sve vreme pitamo po kom osnovu i po kojim kriterijumima se biraju rukovodioci projekata koji su zapravo ključne figure u procesu privatizacije medija – oni kontrolišu mesečne finansijske izveštaje, privatizacionu dokumentaciju, procenu vrednosti, oni sastavljaju prodajnu dokumentaciju, oni su u komisiji koja pregleda pristigle prijave za javno nadmetanje... Bave se, dakle, prvenstveno poslovima iz oblasti prava i ekonomije. A nisu ni pravnici ni ekonomisti.

I ovo je sasvim logično i smisljeno, je l' da? Isto kao što je logično da ti rukovodioci projekta šalju mejlove s naznakom „Za RADIO Pančevac”.

ALO, POŽEGA, JE L' TO RADIO PANČEVAC?

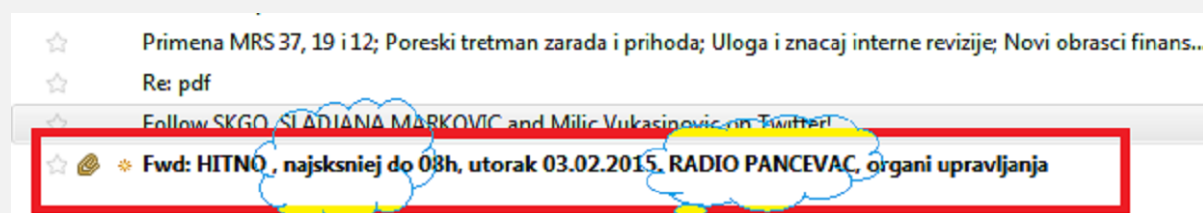

Dragi čitaoci, upravo slušate radio Pančevac...

Kad nadležne u Agenciji za privatizaciju obavestiš da ćeš o svim problemima koje ti prave tamo zaposleni izvestiti javnost i da ćeš preneti i slična iskustva kolega iz drugih medija, e, onda ih uhvati panika, pa te pozovu na sastanak.

Tu se pojavi izvesni zamenik ili pomoćnik direktora koji mnogo žuri („izguglaš” posle da je diplomac „Singidunuma”), zapreti ti da ne talasaš mnogo jer to „tamo gore” (valjda kod boga?) neće dobro proći i odbije da dalje priča, izgovorivši sledeće: „Ja sad uopšte ne znam šta vama smem da kažem, jer ko zna šta ćete vi posle objaviti u tom vašem RADIO Pančevcu!”

Džaba si mu ti u dopisu poslao i skrin-šot spornog mejla da lepo vidi kako neki rukovodioci projekta pojma nemaju da se „Pančevac” ne čuje, već se čita. Eh...

Verovali ili ne: mejl iz Agencije za privatizaciju

Posle svih muka, uzaludnih dopisa i neprospavanih noći jednog dana ti nekako bude dosta svega. Setiš se onda Mike Antića i onih njegovih lepih stihova: „Mi smo se uzalud borili. I stvarali smo čuda, a ništa nismo stvorili...”

Foto: Nikola Stoilković

Shvatiš da se boriš protiv vetrenjača. Otupiš. Postaneš ravnodušan. Izgubiš nadu. I dalje voliš taj svoj „Pančevac“, kao što ga vole svi oni koji ga s tobom iz nedelje u nedelju prave i svi oni koji ga potom svakog četvrtka čitaju. Pomoliš se za njega i mirne duše sačekaš da te negde u junu 2015. obaveste da je Zakon o privatizaciji opet izmenjen i da treba praviti novu procenu fer vrednosti i novu privatizacionu dokumentaciju, to jest da treba platiti još par stotina hiljada dinara revizorima. Mirno prihvatiš i kad ti kažu da imaš rok od mesec dana za sve to.

Ne potreseš se mnogo ni kad ti taj kratak rok prepolove, uprkos zakonu, i zaprete ti novčanom i zatvorskom kaznom i gašenjem preduzeća ako ne dostaviš traženu dokumentaciju do 19. juna. Uradiš sve kako su tražili, a onda te 19. juna po podne obaveste da mediji koji su dostavili dokumentaciju na vreme idu na (ras)prodaju, dok će onima drugima što kasne biti ponuđene besplatne akcije.

E, tad shvatiš da si magarac. Jer tebe niko nije pitao da li bi možda zaposleni u „Pančevcu“ hteli besplatne akcije umesto da ih kupi neki tamo recikler otpada, auto-mehaničar ili traktorista s viškom para i manjkom manira. O iskustvu u medijima da ne pričamo.

A i ta besplatna podela akcija je tek posebna priča. Akcije rođenog preduzeća mogu dobiti samo oni kojima Dinkić već nije uvalio one svoje, znate već koje. A takvih je malo. Višak akcija, dakle onaj veći deo, valjda bi opet otišao državi... U međuvremenu najave donošenja neke nove uredbe o tome kako će se deliti besplatne akcije, ali na dan raspisivanja javnog poziva za prodaju 46 medija u Srbiji tu uredbu niko ne donese. I tako, čekaš 18. avgust...

Vojska je spremna

Uzdaš se u to da će oni što su onomad poslali pisma o zainteresovanosti za kupovinu „Pančevca“ možda i odustati. Jer, ko će sad licitirati basnoslovne sume novca u trenutku kad se štampani mediji gase i nemaju (svetlu) budućnost?

Ko će kupiti preduzeće bez imovine, u kojem ne sme smanjiti broj zaposlenih, ne može srezati plate, ne sme menjati uređivačku politiku, jer mu zakon to ne dozvoljava u narednih pet godina, a Agencija i sudski veštaci kontrolišu da li

poštuje ugovor?

Foto: Nataša Petrović

A uz preduzeće ide i 18 zaposlenih koji su se već opekli, iskalili i ispekli zanat i koji novom vlasniku neće dozvoliti nijednu grešku i nijedan propust i koji neće kao 2008. ćutati i trpeti, već će lajati i tužakati na sve strane dok ne isteraju svoje. Jer oni više nemaju šta da izgube. I dosta im je svega.

„Pančevac”, dakle, treba da ostane u vlasništvu onih koji su ga digli iz pepela, sačuvali i unapredili – a to su zaposleni. Bilo da im bude prodat ili poklonjen, svejedno. Ako ne bude tako, neka je budućem kupcu sa srećom s nama ovakvima, lajavima i borbenima, besnima na nepravdu i očeličenima godinama koje su za nama.

Trebaće mu i sreće i pameti. Jer, što bi rekao Mika: „*Mi smo od takve sorte što ne sme da zadrhti kad odapinje strele*”. Ne sme i neće. Amin.

Dragana Kožan